

ROZHOVOR S ERICOU SHERMAN

S: Tak nejdříve nám Eriko o sobě něco řekni. Jak se jmenuješ, kde žiješ a podobně.

E: Jmenuji se Erika a jsem z Chicaga, kde jsem vyrůstala na předměstí. Studovala jsem vysokou školu v Indianě - Purdue University, je to docela velká škola. Promovala jsem, když mi bylo 22 a před tím, než jsem přišla do České Republiky, jsem měla 2 roky docela nudnou práci.

S: Dobře, první otázka: Proč si přišla do České Republiky ?

E: Chtěla jsem chvíli žít v Evropě a myslela jsem si, že by to pro mě mohlo být jednodušší přestěhovat se do České republiky, protože umím rusky. Myslela jsem si, že jazyk by mohl být tím pádem trochu snazší. A vždycky jsem slyšela, že Praha je nejhezčí město na světě.

S: Jaký byl tvůj první dojem, když si sem přijela ?

E: Z České republiky nebo z Vimperka ?

S: Z České republiky i Vimperka, prozrad' nám obojí.

E: Jela jsem vlastně přes Mnichov, takže jsem poprvé neměla moc šanci vidět Prahu, ale projížděla jsem tři hodiny přes Mnichov, Německo a Českou republiku a to bylo opravdu nádherné. A pak, když jsem přijela do Vimperka, jsem si pomyslela, jak moc je malý. A byla jsem hodně nervózní z toho, že jsem tady.

S: A jak se ti tu líbí teď (ve Vimperku) ?

E: Mám to tu ráda.

S: Opravdu?

E: Mám to tu opravdu ráda, úžasný lidi a tak ...

S: Myslím, že si několikrát byla v Praze, líbí se ti tam?

E: Myslím si, že Praha je neuvěřitelná, je to úžasné město, je tam hodně lidí, možná až moc turistů, ale já si myslím, že za to může krásná architektura a že je to hodně zajímavé město s bohatou historií. Já tam mám hodně ráda muzea a nepochybně místa jako je Staroměstské náměstí. V Praze je i židovská čtvrť, která je pro mne velmi zajímavá, protože vyznávám toto náboženství. Je to fajn, že mám možnost tohle vidět.

S: Ok. Umíš něco česky ?

E: Samozřejmě.

S: Tak nám něco pověz.

E: Studenti z 6.G mě učí češtinu každou chvíli. Co byste chtěli slyšet ?

S: To je jedno.

E: Co to je, Kolik je hodin? Kolik to stojí?

S: Máš nějaké oblíbené jídlo nebo pití ?

E: Oblíbené jídlo Rozhodně svíčková. Oblíbené pití – opravdu to můžu říct?

S: Jasně ...

E: Vodka s džusem :-)

S: Jaké jsou tvé plány do budoucna ?

E: To je těžká otázka. Prozatím se vrátím zpátky do Chicaga na zkoušky, protože bych ráda získala magisterský titul na univerzitě. A doufejme, že se s tímto titulem, který mi umožní více vydělávat, vrátím později zpátky do Prahy. A pokud v září nenastoupím zpět do školy, vrátím se do Prahy, kde budu pracovat jako učitelka. Ale zatím není nic jisté, ovšem učení je určitě pro mě ta správná věc, takže určitě budu učitelka, zatím pouze nevím kde.

S: A mohla bys nám říct něco bližšího o práci v Praze, o které se už zmiňovala – nějaká školka nebo tak něco, přesně nevím.

E: Ano, týkalo se to velmi malých dětí - jak si řekl - mateřská školka, takže si nejsem jistá, jestli to je zrovna ten nejlepší nápad, protože raději pracuji se staršími dětmi.

S: Můžeš popsat nejlepší okamžiky, které si zde zažila ?

E: Nejlepší okamžiky ... Zažila jsem zde spoustu velmi pěkných chvil, ale doopravdy jeden z nejlepších okamžiků byl můj první den ve škole, když studenti nevěděli, že jsem v Chicagu neučila, a přitom ostatním učitelům říkali, že si myslí, že tuto práci dělám už nějakou dobu. Myslím, že je to protože jsem se ve třídě cítila velmi přirozeně. Když jsem zjistila, že jsem jako učitelka dobrá, byl to krásný moment. Někaké další ... Myslím si, že se všemi studenty jsem měla skvělé zážitky. Třeba, když slyšíte mluvit anglicky i ty, kteří zpočátku vůbec anglicky nekomunikovali. To je vždy pro učitele něco úžasného. Nebo třeba žáci, kteří mi řekli, jak moc mě mají rádi, což bylo opravdu potěšující. A to je asi tak všechno. Jednou jsem upadla ve třídě – to bylo taky pěkné, kéž by se to stávalo častěji :-)

S: Další otázka. Jak moc odlišné je žít ve Spojených státech než v České republice ?

E: Rozdíly ... samozřejmě že česká a americká kultura jsou velmi odlišné, ale pro mě to nebylo zas tak hrozné, protože jsem vyrůstala v ruské rodině, a tak mi změny nepřipadaly tak velké. A jelikož moji rodiče pocházejí z Ruska, byla jsem schopná více rozumět kulturním rozdílům než běžný Američan. Myslím si, že jedním z velkých rozdílů je to, že každý den vaříte a jíte doma, narozdíl od Američanů, kteří stolují v restauracích. My totiž milujeme restaurace. V Americe máme také velmi rychlý životní styl, všechno se odehrává rychle. Spěcháme do práce, domů nebo kamkoliv jinam. Zde je více času na odpočinek. Také si užíváte více života než my. V Americe je vše rychlé, vše je naplánováno, každý okamžik. Docela nuda.

S: Co pro tebe byla nejtěžší věc v ČR ?

E: Přijít sem sama, bez přátel a také bez rodiny, to bylo velmi obtížné. Myslím si, že žít v takovém malém městě je velká změna oproti Chicagu. Pravděpodobně si dokážete představit město s třemi miliony obyvatel a pak Vimperk s 8 000. Ale přesto to byla nejlepší věc, kterou jsem udělala. A ačkoliv to byla výzva, po dvou měsících jsem si zvykla. A také myslím, že další odlišná věc byla, že

tady lidé často chodí do přírody. Já ne. Musela jsem si zvyknout na věci, které bych normálně nedělala. Třeba výlety do hor v zimě, ve sněhu. Tohle je něco, co by mě minulý rok v USA ani nenapadlo.

S: Máš naše jídlo raději než americké?

E: Těžko říct, je úplně rozdílné. Spousta lidí si myslí, že Američané jedí pořád hamburgery a pizzy, ale to je jako kdybych si já třeba myslela, že vy tady jíte taky jenom svíčkovou. Asi to tak pravděpodobně není, že? Není pro vás typické jíst ji každý den. Nemyslím si, že je tu něco lepšího nebo horšího, je to zkrátka jiné. Česká kuchyně je hodně podobná ruské, i tady jsou věci, které mi chutnají a které opravdu ráda nemám. Zkousím si vzpomenout jestli je nějaké jídlo, které jsem tu jedla a opravdu mi nechutnalo. Možná jen jedno: rýže s nějakým párkem a zeleninou. Nevím, jak se to jmenuje. To není moc dobré. Ale opravdu asi tak jediná věc, kterou opravdu nemám ráda. Myslím, že je to předsudek, že americké jídlo není dobré. Záleží to na tom, co sami jíte. Spousta Američanů jí jiné druhy kuchyní, například čínskou, thajskou, sushi a tak podobně. Prostě Američané nejedí pořád jenom americký fast-food.

S: Fandila jsi českému národní hokejovému týmu?

E: Ano, samozřejmě. Někdo snad ne?

S: Ale zpátky ke stereotypům, myslíš, že když si přijela a začala si tady vyučovat, že se ti povedlo vyvrátit nějaké předsudky o Američanech, jako třeba, že jsou líní nebo že se pořád cpou jenom hranolky a hamburgery?

E: Doufám, že se mi povedlo prolomit tyhle stereotypy. Je to legrační, protože Američané vlastně nejsou vůbec líní a opravdu nejí pořád jenom fast-food. Ano, je tu určitá skupina lidí, kteří tohle dělají, ale Američané se jinak docela hýbají. Hodně navštěvují například fitness centra a tak podobně. Dobrá, nesportují třeba moc venku, ale naopak někde je to docela typické. Například, když přijedete do Chicaga, když je léto a venku je pěkně, můžete vidět, jak všichni venku pořád běhají. A co se týče otázky jídla, můžu říct, že ve Státech je ve jednodušší jíst zdravěji než tady. Protože na výběr máme spousta jídla, takže můžeš jíst opravdu zdravě, ale taky samozřejmě i opravdu hrozně. Můžeš jít do restaurace a dát si jenom salát, máme spoustu restaurací pro lidi, kteří mají rádi zdravé věci, ale takyhodně restaurací, kde si můžeš dát zase pizzu a tak. Třeba jsem se snažila lidem vysvětlit, že například studenti si dávají k obědu obvykle jen nějaký sendvič nebo salát a k večeři pak třeba kuře nebo nějaké jiné maso se zeleninou. Zkrátka si nemyslím, že Američané jedí tak nezdravě, jak si všichni myslí. Je pravda že máme problémy s nezdravým jídlem jako je čokoláda, Coca Cola a jídlo z rychlého občerstvení. Ale to je podle mě všude, i v České republice. Není to typické jen pro nás. I když je pravda, že všechny tyhle záležitosti přišly z americké kultury. Já osobně nejím jídlo z „fastfoodů“. Ani si nepamatuji, kdy jsem tam byla naposledy. Možná tak před deseti až dvanácti lety? Ale nevím, co myslíš ty, povedlo se mi opravdu prolomit nějaký předsudek?

S: Ano, myslím, že ano.

E: Tak to je dobře, to opravdu ráda slyším.

S: Jaké jsou největší rozdíly mezi evropskými a americkými chlapci?

E: Na tuto otázku je těžké odpovědět. Hm, evropskými nebo českými chlapci?

S: Tak nejprve čeští.

E: Podle mého názoru berou čeští kluci vztah s dívkami o trochu vážněji. Zdá se mi, že obzvláště v tomhle městě, s Heather jsme si toho všimly dokonce i v Praze, když jsme tam byly. Viděly jsme hodně párů od 16 do 30 let. V USA obvykle kluci kolem dvaceti nechtějí jednu přítelkyni, ale chtějí jich více. Myslím, že to je jeden z největších rozdílů, kterých jsem si tady všimla. Zejména na střední škole. Na vaší střední škole máte myslím hodně párů a je to tady docela normální. Ale my to obvykle nebereme tak vážně až do univerzity, většina mladých má vážnější vztah až okolo 23 - 24 let. To je jeden z největších rozdílů. A věci, které jsou stejné? Kluci tu vypijí stejné množství piva jako kluci v Americe. To je naprosto stejné. Ale evropští chlapci ... Opravdu si nejsem jistá. Neznám je dost dobře. Nějaké jsem potkala a byla se s nimi párkrát projít po cizí zemi. Ale opravdu toho o typickém evropském chlapci moc nevím.

S: Zmínila si pivo. Tak co si myslíš o českém pivu?

E: České pivo je nejlepší na světě. Podle mě. Je to pravda, ne? Já pivo moc nepiji. Až do univerzity jsem ho pila málo, dala jsem si třeba jedno, ale tady je nejlepší pivo, které jsem kdy měla, naprosto.

S: A řekni nám něco o tvém zaměstnání. Už si o něm mluvila. Pracovala jsi tam dva roky.

E: Ano, velmi nudné.

S: Co to bylo za práci?

E: Nejhorší práce na světě. Bylo to pro velmi velmi malou společnost. Počítačovou společnost. A já vůbec nevím, co jsem tam vlastně dělala. Přišla jsem ráno v 8:30 a odešla v 17:30. Obvykle jsem byla jen na Facebooku a někdy jsem udělala nějakou práci, ale to bylo ... Jsou lidé, které baví práce v kanceláři a sezení před počítačem. Pro mě to je naprosto hrozné. Není to práce, kterou bych chtěla dělat. Ale myslím, že je to typické pro Američany. Sedět někde v kanceláři celý den od 8 ráno do 6 večer a jen koukat do počítače a něco na něm dělat. Pro mě to bylo špatné povolání. Byla jsem zoufalá. Teď je to mnohem lepší.

S: A co tvoje české Vánoce?

E: Byly dobré. Velmi se liší od typických Vánoc, jak je slavíme doma, ale jsou zajímavé. Nemáte tolik jídla, kolik jsem si myslela. I když soudím jen podle Vánoc u nás doma. Byly skvělé, spousta legrace. Jedinou chybu jsem udělala při rozdávání dárků. Neuvědomila jsem si, že jsou od Ježíška. Magda má velmi malou dceru a já jsem na dárky omylem napsala, že jsou „od Ericy“ a „od Heather“. Než si toho ale stihla všimnout, Magda naše poznámky odstranila. Pro nás jsou dárky od Santy.

S: A co si myslíš o Ježíškovi?

E: Osobně ho neznám.

S: Ne, ne, ne... Co si myslíš o této tradici?

E: Myslím, že je to skvělé. Máme něco velmi podobného, jen je to sv. Mikuláš. Ježíšek tady přináší dárky, když jsou všichni v jiné místnosti, a potom zazvoní. U nás je to tak, že zatímco spíme, Santa přinese dárky. Je to trochu jinak, ale myslím, že je to roztomilé. Katka byla velmi vzrušená. Vzpomínám si, že když zazvonil zvoneček, bylo to vzrušující.

S: Pamatuji si, že to tak bylo i u nás, když jsme byli malí.

E: Myslím, že je lepší být dítě. Máte víc fantazie... Ale české Vánoce byly fantastické.

S: A co další vánoční tradice? Například – házení boty nebo posílání lodiček po vodě.

E: Tyhle tradice neznám.

S: Tys je s Magdou nedělala?

E: Házení botou?

S: Ano. Když za sebe hodíš botu a špička je otočená ke dveřím, vdáš se.

E: Ano to jsme dělaly. Úplně jsem na to zapoměla. Moje špička nebyla otočená ke dveřím.

S: Čas je téměř u konce. Takže jedna z posledních otázek: Dokážeš si představit, že bys tu žila pořád?

E: Ve Vimperku nebo v Česku?

S: Oboje.

E: Ve Vimperku asi ne. Myslím, že je to pro mě malé město. Kdybych tu měla rodinu, nebyl by to žádný problém. Pro mě by bylo lepší žít ve větším městě. Žít v Praze by nebyl žádný problém. Bylo by to pohodlné. Jen je tu více možností, co dělat. Měla bych víc zkušeností. V menších městech je to obtížné, pokud jste tam nevyrostli. Pro vás je to normální, ale pro mě je to velká změna a myslím, že v Českých Budějovicích nebo v Praze to pro mě bude jednodušší. Ale ano, mohla bych tu žít pořád.

S: A můžeš si představit, že by sis tu našla manžela a měla s ním děti? A co by si o tom mysleli tví rodiče?

E: Jistě. Myslím, že by byli velmi smutní a nešťastní, kdybych žila v Praze. Ale proč ne?...Je možné, že tu potkám někoho, koho bych potkala i v Chicagu nebo v New Yorku a vzala si ho. S rodiči se můžeme se navštěvovat.

S: Děkujeme za rozhovor. (6.G)

E: Taky děkuju.